

نویسنده: کریس هجز «Chris Hedges».
منبع و تاریخ نشر: گلوبال ریسرچ «2024-04-26».
برگردان: پوهندوی دوکتور سیدحسام «مل» .

شورش در پوهنتون ها. کریس هجز

Revolt in the Universities. Chris Hedge

Achinthya Sivalingam (چینتا یا زیبانگام)، محصل یا دانشجوی کارشناسی ارشد روابط عمومی در پوهنتون پرینستون نمی دانست که وقتی امروز صبح از خواب بیدار شد، کمی بعد از ساعت 7 صبح به صدها دانشجو در سراسر کشور خواهد پیوست که به دلیل اعتراض به نسل کشی اسرائیل در دانشگاه، دستگیر، اخراج و ممنوع الخروج شده اند. او یک گرمکن «پا تی شارت» آبی به تن داشت، گاهی اوقات وقتی با او صحبت می کنم با اشک هایش مقابل می شوم. ما پشت میز کوچکی در کافی شاپ دنیای کوچک در خیابان ویترسپون کنون نشسته ایم، نیم بلوک دورتر از دانشگاهی که دیگر نمی تواند وارد آن شود، از آپارتمانی که دیگر نمی تواند در آن زندگی کند و از محوطه دانشگاهی که چند هفته دیگر در آن بود. برای فارغ التحصیلی برنامه ریزی شده است.

او متعجب است که شب را کجا بگذراند.

پلیس به او پنج دقیقه فرصت داد تا وسایل اش را از آپارتمانش جمع آوری کند. او می گوید: «من چیزهای بسیار تصادفی ام گرفتم. من به هر دلیلی کمی بلغور جو دوسر «جو در» یک نوع از گروپ حبوبات سیریل « خوردم. که البته من واقعا گیج شدم.»

معترضان دانشجویی در سراسر کشور شجاعت اخلاقی و فیزیکی را از خود نشان می دهند - بسیاری از آنها با تعلیق و اخراج مواجه هستند - که باعث شرمساری همه نهادهای بزرگ در کشور می شود. چونکه این نهادها را عقیده بر آن است که اینها یعنی خیزش دانشجویان در پوهنتون ها خطرناک هستند نه به این دلیل که زندگی یا نظم دانشگاه را مختل می کنند یا در حملات به دانشجویان یهودی شرکت می کنند - چونکه بسیاری از معترضان یهودی هستند - بلکه به این دلیل که شکست فاحش نخبگان حاکم و مؤسسات آنها در توقف نسل کشی، جنایت جنایت را آشکار می کنند. این دانشجویان، مانند بسیاری از ما، کشتار مردم فلسطین توسط اسرائیل را به صورت زنده تماشا می کنند. اما برخلاف بسیاری از ما، آنها عمل می کنند. صداها و اعتراضات آنها نقطه مقابل ورشکستگی اخلاقی است که آنها را احاطه کرده است.

حتی یک رئیس دانشگاه تخریب تمامی دانشگاه های غزه توسط اسرائیل را محکوم نکرده است. حتی یک رئیس دانشگاه خواستار آتش بس فوری و بدون قید و شرط نشده است. حتی یک رئیس دانشگاه از کلمات "آپارتاید" یا "نسل کشی" استفاده نکرده است. هیچ یک از رئیس دانشگاه ها خواستار تحریم و واگذاری اسرائیل نشده است.

در عوض، روسای این مؤسسات آکادمیک در برابر اهداکنندگان ثروتمند، شرکتها - از جمله تولیدکنندگان سلاح - و سیاستمداران جناح راست خشمگین غرغر می کنند. آنها به جای کشتار روزانه فلسطینی ها، از جمله هزاران کودک، بحث را در مورد آسیب به یهودیان دوباره طرح می کنند. آنها به متجاوزان - دولت صهیونیستی و حامیان آن - اجازه داده اند تا خود را قربانی معرفی کنند. این روایت نادرست، که بر یهودستیزی متمرکز است، به مراکز قدرت، از جمله رسانه ها، اجازه می دهد تا جلوی مسئله واقعی - نسل کشی - را بگیرند. این بحث را آلوده می کند. این یک مورد کلاسیک از "سوء استفاده واکنشی" است. صدای خود را برای نکوهش بی عدالتی بلند کنید، به سوء استفاده طولانی مدت واکنش نشان دهید، سعی کنید مقاومت کنید، و آزارگران گناهان خود را به آسیب دیده تبدیل می کند.

دانشگاه پرینستون، مانند سایر دانشگاه های سراسر کشور، مصمم به توقف اردوگاه هایی است که خواستار پایان دادن به نسل کشی هستند. به نظر می رسد که این یک تلاش هماهنگ از سوی دانشگاه های سراسر کشور است.

دانشگاه از قبل از اردوگاه پیشنهادی اطلاع داشت. هنگامی که دانشجویان صبح امروز به پنج محل برگزاری مراسم رسیدند، با تعداد زیادی از اداره امنیت عمومی دانشگاه و اداره پلیس پرینستون روبرو شدند. محل اردوگاه پیشنهادی در مقابل کتابخانه فایرستون مملو از پلیس بود. این در حالی است که دانشجویان برنامه های خود را از ایمیل های دانشگاه دور نگه داشتند و به برنامه هایی که فکر می کردند امن هستند محدود شدند. امروز صبح در میان پلیس، خاخام ایوان وب، که خانه چاباد پرینستون را تأسیس کرد و ریاست

آن را بر عهده داشت، ایستاد. به گفته فعالان دانشجویی، او در رویدادهای دانشگاه شرکت کرده است تا با صدای بلند به کسانی که خواستار پایان دادن به نسل‌کشی هستند به عنوان یک یهودی ستیز حمله کند.

. سخنرانی پزشکی و دانشجوی پزشکی نیویورک در مورد نسل‌کشی غزه و ارباب در پردیس‌ها و محل کار در حالی که حدود 100 معترض به سخنرانان گوش می‌دادند، یک هلیکوپتر با سروصدا بالای سرمان چرخید. بنری که از درخت آویزان شده بود، روی آن نوشته شده بود: «از رودخانه تا دریا، فلسطین آزاد خواهد شد».

دانشجویان گفتند تا زمانی که پرینستون از شرکت‌هایی که «از کمپین نظا می‌جاری اسرائیل سود می‌برند یا در آن شرکت می‌کنند» در غزه، به تحقیقات دانشگاهی «در مورد سلاح‌های جنگی» که توسط وزارت دفاع آمریکا حمایت مالی می‌شود، پایان دهد، به اعتراض خود ادامه می‌دهند. و بایکوت فرهنگی مؤسسات اسرائیلی، از مؤسسات دانشگاهی و فرهنگی فلسطین حمایت می‌کند و از آتش‌بس فوری و بدون قید و شرط دفاع می‌کند.

اما اگر دانش‌آموزان دوباره اقدام به برپایی چادر یا خیمه کنند - آنها 14 چادر را پس از دستگیری دو صبح امروز سرنگون کردند - به نظر می‌رسد که همه آنها دستگیر خواهند شد.

آدیتی رائو، دانشجوی دکترای کلاسیک می‌گوید: «این بسیار فراتر از آن چیزی است که انتظار داشتیم اتفاق بیفتد. آنها شروع به دستگیری مردم در هفت دقیقه پس از اردوگاه کردند. راشل کالهن، معاون پردیس لایف پرینستون، روز چهارشنبه یک ایمیل انبوه ارسال کرد و به دانشجویان هشدار داد که در صورت ایجاد کمپ ممکن است دستگیر و از محوطه دانشگاه پرت شوند».

اونوشت: "هر فردی که در یک اردوگاه، اشغال یا سایر رفتارهای مخرب غیرقانونی دخیل باشد که پس از اخطار از توقف خودداری کند، دستگیر می‌شود و بلافاصله از ورود به دانشگاه محروم می‌شود." برای دانشجویان، چنین محرومیتی از دانشگاه توانایی آنها را برای تکمیل ترم به خطر می‌اندازد.

او افزود که این دانش‌آموزان ممکن است تعلیق یا اخراج شوند. سیوالینگام با یکی از استادانش برخورد کرد و از او خواست که از این اعتراض حمایت کند. او به او اطلاع داد که برای تصدیق پست می‌آید و نمی‌تواند شرکت کند. دوره‌ای که او تدریس می‌کند "مارکسیسم بوم‌شناختی" نام دارد.

او می‌گوید: «لحظه عجیبی بود. من ترم گذشته را صرف فکر کردن در مورد ایده‌ها و تکامل و تغییرات مدنی، مانند تغییرات اجتماعی کردم. این یک لحظه دیوانه‌کننده بود.»

او شروع به گریه می کند.

چند دقیقه بعد از ساعت 7 صبح، پلیس اعلامیه‌ای را با عنوان «هشدار دانشگاه پرینستون و عدم تجاوز» به دانشجویانی که در حال نصب چادر بودند، توزیع کرد. در این بروشور آمده بود که دانشجویان «در اموال دانشگاه پرینستون مشغول رفتارهایی بودند که قوانین و مقررات دانشگاه را نقض می‌کند، امنیت و دارایی دیگران را تهدید می‌کند و عملکرد منظم دانشگاه را مختل می‌کند: چنین رفتاری شامل شرکت در اردوگاه و / یا ایجاد اختلال در یک رویداد دانشگاه. این اعلامیه می‌گوید کسانی که در «رفتار ممنوع» شرکت می‌کنند، «متخلف متجاوز طبق قوانین کیفری نیوجرسی (N.J.S.A. 2C:18-3) در نظر گرفته می‌شوند و بلافاصله دستگیر می‌شوند.

چند ثانیه بعد سیوالینگام شنید که یک افسر پلیس گفت: «آن دو را بگیر».

حسن سید، دانشجوی دکترای اقتصاد که اصالتاً پاکستانی است، با سیوالینگام برای برپایی یکی از چادرها کار می‌کرد. او را دستبند زده بودند. زیب سیوالینگام آنقدر محکم بسته شده بود که گردش خون در دستانش قطع شد. کبودی‌های تیره دور مچ دست او دیده می‌شود.

سید می‌گوید: «یک اخطار اولیه از سوی پلیس درباره «شما در حال تجاوز» یا چیزی شبیه به آن بود، «این اولین هشدار شما است». «یک جورایی بلند بود. من زیاد نشنیدم یکدفعه دست‌ها پشت سرم قرار گرفتند. وقتی این اتفاق افتاد، بازوی راستم کمی منقبض شد و گفتند اگر این کار را بکنید در مقابل دستگیری مقاومت می‌کنید. دستبند را بستند. یکی از افسران دستگیر کننده از او پرسید که آیا دانشجو هستی؟ وقتی گفت که هست، بلافاصله به او اطلاع دادند که از دانشگاه ممنوع شده است.

او می‌گوید: «تا آنجا که من می‌شنوم هیچ اشاره‌ای به اتهامات وارده نشده است. "من را به یک ماشین می‌برند. کمی به من دست زدند. از من کارت دانشجویی می‌خواهند.»

سید را در عقب ماشین پلیس دانشگاه با سیوالینگام که از زیب کراوات در عذاب بود قرار دادند. او از پلیس خواست تا زیب‌های سیوالینگام را باز کند، فرآیندی که چندین دقیقه طول کشید زیرا مجبور شدند او را از خودرو خارج کنند و قیچی‌ها نتوانستند پلاستیک را برش دهند. آنها باید سیم برش را پیدا می‌کردند. آنها به کلانتری دانشگاه منتقل شدند.

سید را از تلفن، کلید، لباس، کوله پشتی و ایرپاد بیرون آوردند و در سلول نگهدارنده قرار دادند. هیچ کس حقوق میراندا را برای او نخواند.

دوباره به او گفته شد که از دانشگاه محروم شده است.

"آیا این یک اخراج است؟" از پلیس پرسید.

پلیس جواب نداد.

او خواست تا با یک وکیل تماس بگیرد. به او گفته شد که وقتی پلیس آماده باشد می تواند با یک وکیل تماس بگیرد.

او می گوید: «آنها ممکن است چیزی در مورد تجاوز به قانون ذکر کرده باشند، اما من به وضوح به خاطر ندارم. "مطمئناً برای من برجسته نبود."

به او گفته شد که فرم های مربوط به سلامت روان خود و اینکه آیا دارو مصرف می کند پر کند. سپس به او اطلاع داده شد که او به "تجاوز غیر قانونی" متهم شده است.

من می گویم، من یک دانشجو هستم، چگونه این تجاوز است؟ من اینجا به مدرسه می روم.» او می گوید. "به نظر می رسد آنها واقعاً پاسخ خوبی ندارند. تکرار می کنم و می پرسم آیا محرومیت من از دانشگاه به منزله اخراج است، زیرا من در محوطه دانشگاه زندگی می کنم. آنها فقط می گویند، "ممنوعیت از دانشگاه." من گفتم چنین چیزی جواب سوال را نمی دهد. می گویند همه چیز در نامه توضیح داده می شود. من می گویم، "چه کسی نامه را می نویسد؟" آنها پاسخ می دهند "رئیس مدرسه عالی".

سید را به محل سکونت پردیس خود بردند. پلیس دانشگاه گذاشت کلیدهایش را در اختیار داشته باشد. چند دقیقه به او فرصت داده شد تا وسایلی مانند شارژر تلفنش را بگیرد. در آپارتمانش را قفل کردند. او نیز به دنبال سرپناهی در کافی شاپ دنیای کوچک است.

سیوالینگام اغلب برای تعطیلات تابستانی خود به تامپل نادو در جنوب هند، جایی که متولد شد، برمی گشت. او می گوید که فقر و مبارزه روزانه اطرافیانش برای زنده ماندن «هیجان آور» بود.

او در حالی که صدایش از احساس می لرزید، می گوید: «تفاوت زندگی من و آن ها، چگونه می توان آن چیزها را در یک دنیا آشتی داد. "این همیشه برای من بسیار عجیب بود. من فکر می کنم که بسیاری از علاقه ام به پرداختن به نابرابری، یعنی اینکه بتوانم دوباره مردم خارج از ایالات متحده به عنوان انسان، به عنوان افرادی که لایق جان و کرامت هستند فکر کنم، از همین جا نشأت می گیرد.»

او اکنون باید با تبعید شدن از دانشگاه سازگار شود.

او می‌گوید: «من باید جایی برای خواب پیدا کنم، به والدینم بگویم، اما این یک مکالمه کمی خواهد بود و راه‌هایی برای مشارکت در حمایت از زندان و ارتباطات پیدا کنم، زیرا نمی‌توانم آنجا باشم، اما می‌توانم به بسیج خود ادامه دهید.»

دوره های شرم آور زیادی در تاریخ آمریکا وجود دارد. نسل کشی که ما علیه مردم بومی انجام دادیم. برده داری. سرکوب خشونت آمیز جنبش کارگری که شاهد کشته شدن صدها کارگر بود. لینیچ کردن جیم و جین کرو. ویتنام عراق. افغانستان. لیبی.

نسل کشی در غزه، که ما از آن حمایت مالی و حمایت می‌کنیم، به اندازه ای وحشتناک است که جایگاه برجسته ای در این مجموعه جنایات به دست خواهد آورد.

سطری چند در مورد نویسنده این مقاله :

. کریس هجز یک روزنامه نگار برنده جایزه پولیتزر است که به مدت پانزده سال خبرنگار خارجی برای نیویورک تایمز بود، جایی که به عنوان رئیس دفتر خاورمیانه و رئیس دفتر بالکان برای این روزنامه خدمت کرد. او قبلاً در خارج از کشور برای *The Dallas Morning News*، *Christian Science Monitor* و *NPR* کار می‌کرد. او مجری برنامه *The Chris Hedges Report* است. تصویر ویژه: *Where Have All the Flowers Gone*

----- **با تقدیم احترامات «2024-04-29»**

